

5-6

2017

ISSN-0207-4710

GÖYƏRÇİN

TƏNBƏL QIZCIĞAZ*(İtalyan nağılı)*

Kənddə bir qız yaşayırdı. Onun piyada gəzməklə qətiyyən arası yox idi. Bu qızın qoca, saçları bəmbəyaz bir nənəsi var idi.

Bir dəfə nənə öz nəvəsini də götürüb gül dərmək üçün çəmənliyə getdi. Onlar xeyli çobanyastığı, zəncirotu çiçəyi dərib, gözəl bir buket düzəltdilər. Sonra yavaş-yavaş, tələsmədən evə qayıtmağa başladılar. Bir az getmişdilər ki, tənbel qızciğaz dayandı. Piyada getmək onu bezdirdi, yordu. Ağlamsına-ağlamsına üzünü nənəsinə tutub dedi:

- Nənəcan, yorulmuşam, məni qucağına al.

Nənə nəvəsini dilə tutmağa çalışdı:

- Mənim balam, sən artıq balaca deyilsən, yekə qızsan. Kənardan baxan bizə nə deyər?! Qoca arvadam, səni qucağımda apara bilmərəm.

Nənə bu sözləri deyib, yoluna davam elədi. Nəvə isə yerə oturub ağlamağa başladı:

Qalmışam bu çəmənlikdə,

Ayaqlarımda ağrı var.

Nənəmdən ayrı düşmüşəm,

Kim məni evə aparar?...

Bu sözləri eşidən bir Dovşan tullana-tullana gəldi və dedi:

- Ay qız, bəsdir ağladığın, min mənim belimə, səni evinizə aparım.

Qızciğaz cəld Dovşanın belinə mindi. Onu meşə ciğiri ilə at kimi çapa-çapa getməyə başladı. Arabir saçlarını qamçı kimi yellədi ki, dovşan bir az da bərk qaçsın.

Dovşanın qorxaq olduğu hamıya bəllidir. O, bir şıqqıltı eşidən kimi qızı belindən yerə düşürür, özü qaçıb meşənin bir küncündə gizlənirdi. Zavallı heyvanın bu hərəkəti qızciğazı lap bezdirdi. Oturub Dovşanın yolunu gözləməkdən gözlərinin kökü saraldı. Yerə oturub yenə ağlamağına davam elədi:

Azıb burda qalmışam,
Saralmışam, solmuşam.
Nənəmin gözü yolda,
Dovşan gizlənib kolda...

Onun bu sözlərini eşidən bir Oğlaq çəmənlikdən qaçıb gəldi və qıza dedi:

- Ağlama, min belimə, səni evinizə aparım.

Qızciğaz Oğlağın belinə mindi. Keçinin dəcəl balası elə bərkdən qaçmağa başladı ki, qızciğaz bərk qorxdı:

- Oy, indicə yıxılacam!

Elə belə də oldu. Söz onun ağızından çıxan kimi, yerə yığılıb qaldı. Oğlaq isə heç nə olmaybmış kimi qaçıb getdi...

Qızciğaz yığıldığı yerdən qalxmadan bir az da bərkdən ağladı:

Sən mənim günümə bax,

Hara getdi bu oğlaq?

Qalmışam meşədə tək,

Kömək eləyin, kömək!

Qızın səsini eşidən bir Dayça hardansa qaçıb gəldi:

- Ey, gözünün yaşını tökmə. Min belimə, səni evinizə aparım.

Dayça dizlərini yerə qoydu, qız cəld onun belinə mindi.

Cavan at ayağa qalxıb, kəndə sarı çapmağa başladı.

Qızciğaz iki əli ilə onun yalından bərk-bərk tutmuşdu ki, yığılmasın. Ancaq dayça elə sürətlə qaçırdı ki, qız özünü saxlaya bilməyib yerə, otların arasına yığıldı.

Dayça da qaçdı getdi,

Son ümidim də itdi.

İndi mən neyləyəcəm?

Ürəyimi üzdü qəm...

Onun səsini eşidən bir bal arısı vızıldaya-vızıldaya uçub gəldi. Qızciğaz başına gələnləri ona danışdı. Arı məsləhət gördü ki, qız ayağa qalxıb özü evlərinə getsin...

Arı bu sözləri deyəndən sonra uçub çəmənliyə getdi.

Tənbel qızciğaz gördü ki, daha heç kəs ona kömək eləmək istəmir. Çar-naçar, könülsüz-könülsüz ayağa qalxdı. Yavaş-yavaş kəndə sarı yeriməyə başladı. Qaranlığın düşəcəyindən qorxub, sürətini artırdı və gedib evlərinə çatdı. Gördü ki, nənəsi gözəl bir süfrə açıb. İştah ona güc gəldi. Əllərini yuyub yeməyə başladı. Nənəsi altdan-altdan ona baxıb, gülümsəyirdi...

Tərcümə edib işləyəni
R.Y.Əliyev